

Pripov.
Zap. Ivri Sodevski (Kobe'). — Novice II. 1844. 156.
Divji mož.

Po Mellikini okolici se pripoveduje, da je živel v starih časih divji mož na velikih hribih, in je bil vrlo velik dobrotnik za vse ljudi uniga kraja. Ko je neprizajna zima bežati jela in se spomlad veselo prismejala, je on na visoki gori povzdignil svoj glas: „delaj“, de se je razlegalo po vsih dolinah in poljanah. Ljudje so od njeza na tako dobo zvedili, kdaj je bilo treba to ali uno žito sejati, to ali uno sočivje saditi, za ta ali uni smuk (Kislino) skrbeti i. t. d., ker je to vselej zraven pristavil. Za te dobrote so mu bili jako hvaležni, in ljubezen proti njemu jih je nagnala priložnosti iskat, viditi ga. Kako bi to izpehali, reso vedli. Naj stariji izmed njih jim svet da, de mu na mesto, kjer ga kričati dišajo, naj medu jesti nesejo in se okoli poskrivajo. To storivši ga počakajo; toda zagledavši jih je odlelel kot sonjak.

Isto so to storit poslani domu prišli, so ga obširno popisali in djali, de je v vseh rečeh človeku enak, s tem samó razločkam, de je po vsem životu kosmat kot zver. Imenovani vètnik, ki je zvedljivost žená opazil, jih edaj drugači npoti. Ako ga, jim pravi, med sabo imeti želite, nastavite mu dobroga vina in poleg posode ove, negibčne postole; naproši se, bo tudi jél postole premišljevati in morebiti, de se obuže. Ma obutiga, ker ne bo hoditi vajen, hitro planite in zvezaniga domu púpeljite, de tudi ženám na vidilo pride. Naročeno so marljivo zvršili. Uboqi dirjaki se vina obilno napije, postole obuže, tóde grdo se okani. Ko je možé od vsih straní plati proti sebi vrveti vidil, skoči na noge; ali te mu svojo poprejšno hitro službo odrekó, ker mu polze in on v svoji hitrosti pada. Ulovivši ga grejo z njim v grad de ga gospodi pokajéjo, ki ga je že davno želela viditi. Vse vanj vru, vse ga obkane, vse se mu čudi; zdaj gledajo njegove parklje, zdaj gladijo njegovo dlako, zdaj ga poprašujejo za mnoge prihodne reči. Ko so ga verdal rešiti, skoči ko bi trenil iz med zborá in poleti počesti proti hosti tako božó, de ga hrti, ktere so za njim spustili, dospeti ne so mogli. Od uniga časa ga ni bilo nikoli več ni sliši viditi ni dišati. Ko je spomlad nastala, je njegovo upitje: „delaj, delaj! sej, sej!“ popolnoma izostalo. Stanovite je tlaka zavela in druge nesreče.

3